

RESSÒ DE LA PARAULA

Fraternitat possible? (V). Expectació

Hem acabat l'Any Litúrgic tot contemplant Jesucrist, que reuneix tota la humanitat, cridant-la a formar en Ell un únic poble de germans. Comencem un nou Any Litúrgic escoltant aquestes paraules: «Tu, Senyor, ets el nostre Pare... nosaltres l'argila i tu el nostre terrisser; tots som obra de la teva mà» (Is 63,16.64,7); «Germans, a vosaltres gràcia i pau de part de Déu el nostre Pare i del Senyor Jesucrist» (1Co 1,3).

La pregunta de si era possible la fraternitat universal provenia de l'experiència quotidiana (tan llunyana de la fraternitat real!) i, en concret, com a exemple paradigmàtic que presenta el Papa, del record de l'intent fracassat de sant Francesc de convertir el sultà a la fe cristiana i convèncer els croats de la inutilitat de la guerra.

L'encíclica semblava respondre la nostra pregunta mitjançant una frase treta del llibre d'Éloi Leclerc *Exili i tendresa*, on l'autor descriu l'experiència de sant Francesc. Però l'autor no situa aquesta frase en el context del fracàs del sant davant el sultà, sinó gairebé al final de l'obra, quan el propi sant ha fet el seu camí d'aprofundiment en la pobresa, portat per l'Esperit. Era el punt des del qual pot assumir tots els fracassos i frustracions de la vida, fins i tot l'intent de crear una fraternitat veritable en l'Ordre que ell va fundar. Llavors és quan s'entén la frase: «Només l'home que accep-

ta acostar-se a uns altres en el seu moviment propi, no per a retenir-los en el seu, sinó per a ajudar-los a ser més ells mateixos, es fa realment pare». Sant Francesc no renuncia a la seva identitat i les seves conviccions, però s'acosta a l'altre, anunciant-li l'Evangelí, no per a apropiarse de l'altre, sinó perquè l'altre sigui ell mateix, trobi la seva identitat, que no és altra que «ser fill de Déu», germà de tots. Sant Francesc esdevé veritable pare, quan, renunciant a l'apropiació i al control, engendra, dona la possibilitat d'arribar a ser fills-germans...

En això radica la relació misteriosa entre *pobresa* d'esperit i *fraternitat* (com la seva contrària, la relació entre riquesa d'esperit i tancament o indivi-

dualisme). La fraternitat universal és, com tota virtut, do immens i tasca àrdua.

Amb aquest esperit iniciem el camí de l'Advent. No és estrany que el primer pas d'aquest camí sigui justament la consciència de pobresa. Ser conscient de profundes mancances que ens impedeixen l'alegria i la felicitat, com la culpa, el fracàs, l'enemistat, el buit, el sofriment, la tristesa, la solitud... El context de crisi social que estem vivint i l'encíclica *Germans tots*, farcida de denúncies concretes, alimenten avui aquesta consciència de pobresa, en el sentit de saber que som pacients d'«inhumanitat», mancats de dignitat i subjectes de sofriment.

Però l'Advent, com a temps de celebració del misteri cristià, no es queda en la denúncia, sinó que ens convida a viure un segon pas: el pas a l'expectació. Consisteix a estar obert a la vinguda d'un que se'ns ha anunciat com a salvador (Messies), donador de la felicitat somiada. En aquest sentit, referint-nos a la fraternitat universal, que ningú pensi que les denúncies i les crides a l'acció compromesa signifiquin una gran construcció, un organisme mundial, una tàctica segura, que garanteixi la fraternitat. Aquesta és molt més que el que puguem construir. L'Advent és expectació i desig d'un, la presència del qual, acompanyada amb fe i pobresa ens porta la fraternitat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Advent per a mi, Advent per als altres

Primers diumenge d'Advent. Comencem l'any litúrgic. Els infants obriran la primera finestra del calendari que, dia a dia, finestra rere finestra, els portarà a la gran festa: el dia de Nadal. A la parròquia, encendrem el primer dels quatre ciris de la corona d'Advent. Quatre diumenges ens portaran a la Missa del Gall. El celebrant de la missa d'avui ens dirà que comencem el camí de l'any litúrgic. Tots sabem que Jesús el farà amb nosaltres, o més ben dit: nosaltres el farem amb Ell, seguint la seva vida pública, seguint els seus ensenyaments, seguint el seu dir i fer. A l'evangelí del tercer diumenge d'Advent, llegirem: «Déu envià un home que es deia Joan. Vingué com a testimoni a donar testimoni de la llum, perquè per ell tothom cregués» (Jn 1,6-8).

Temps d'Advent, preparació de la vinguda de Jesús. Durant tot l'any Ell és entre nosaltres, camina amb

nosaltres. Convé estar atents per descobrir la seva presència, bategant ben viva enmig del món, en la pregària, en l'eucaristia, en el nostre silenci interior, en el germà necessitat. «Perquè per a Déu no hi ha res impossible» (Lc 1,37), ens recordarà l'evangelí del quart diumenge. El camí d'Advent acabarà amb la vinguda de Jesús en la humilitat de Betlem, del pessebre. No ens oblidem de baixar les caixes amb les figures, el suro de les muntanyes, el paper del cel i l'estel dels Mags; caldrà anar a buscar molsa o a comprar-ne, que no hi falti detall al nostre pessebre... Que els infants de casa, ajudats pels germans grans, els pares o els avis, posin cada peça a lloc, cada figura on correspon.

Visquem aquest temps litúrgic de l'Advent, fem-lo present en la nostra vida, en la vida familiar, orientada per la llum de Crist. Ara estem preparant la vingu-

da del Fill, de Jesús al cor dels homes i les dones de bona voluntat. La seva vinguda a cadascun de nosaltres perquè l'apropem als altres. Renovem i enfortim el nostre compromís de fer present el seu amor. «Estigueu alerta, vetlleu, perquè no sabeu quan serà el moment» (Mc 13,33), ens dirà l'evangelí del segon diumenge. Siguem Advent per als altres, apropem la vinguda del Senyor als qui comparteixen la vida amb nosaltres, amb les persones del nostre entorn, especialment els més febles i vulnerables. Escolta-rem a l'evangelí del primer diumenge: «Jo envio davant teu el meu missatger perquè et prepari el camí» (Mc 1,2).

Escoltem la Paraula de Déu, fem que esdevingui vida amb el nostre testimoni. Caminant per l'Advent, preparem el seu camí.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

**¿Fraternidad posible? (V)
Expectación**

Hemos concluido el Año Litúrgico contemplando a Jesucristo, que reúne a toda la humanidad, llamándola a formar en Él un único pueblo de hermanos. Comenzamos un nuevo Año Litúrgico escuchando estas palabras: «Tú, Señor, eres nuestro Padre... nosotros la arcilla y tú nuestro alfarero; todos somos obra de tu mano» (Is 63,16. 64,7); «Hermanos, a vosotros gracia y paz de parte de Dios nuestro Padre y del Señor Jesucristo» (1Co 1,3).

La pregunta de si era posible la fraternidad universal provenía de la experiencia cotidiana (¿tan lejana de la fraternidad real!) y, en concreto, como ejemplo paradigmático que presenta el Papa, del recuerdo del fracasado intento de san Francisco de convertir al sultán a la fe cristiana y convencer a los cruzados de la inutilidad de la guerra.

La encíclica parecía responder a nuestra pregunta mediante una frase extraída del libro de Eloi Leclerc *Exilio y ternura*, donde el autor describe la experiencia de san Francisco. Pero el autor no sitúa esta frase en el contexto del fracaso del santo ante el sultán, sino casi al final de la obra, cuando el propio santo ha hecho su camino de profundización en la pobreza, llevado por el Espíritu. Era el punto desde el cual puede asumir todos los fracasos y frustraciones de la vida, incluido el intento de crear una fraternidad verdadera en la Orden que él fundó. Entonces es cuando se entiende la frase: «Sólo el hombre que acepta acercarse a otros en su movimiento propio, no para retenerlos en el suyo, sino para ayudarles a ser más ellos mismos, se hace realmente padre». San Francisco no renuncia a su identidad y sus convicciones, pero se acerca al otro, anunciándole el Evangelio, no para apropiarse del otro, sino para que el otro sea él mismo, halle su identidad, que no es otra que «ser hijo de Dios», hermano de todos. San Francisco llega a ser verdadero padre, cuando, renunciando a la apropiación y al control, engendra, da la posibilidad de llegar a ser hijos-hermanos...

En esto radica la relación misteriosa entre *pobreza* de espíritu y *fraternidad* (como su contraria, la relación entre riqueza de espíritu y cerrazón o individualismo). La fraternidad universal es, como toda virtud, don inmenso y ardua tarea.

Con este espíritu iniciamos el camino del Adviento. No es de extrañar que el primer paso de este camino sea justamente la conciencia de pobreza. Ser consciente de profundas carencias que nos impiden la alegría y la felicidad, como la culpa, el fracaso, la enemistad, el vacío, el sufrimiento, la tristeza, la soledad... El contexto de crisis social que estamos viviendo y la encíclica *Hermanos todos*, saturada de denuncias concretas, alimentan hoy esta conciencia de pobreza, en el sentido de sabernos pacientes de «inhumanidad», carentes de dignidad y sujetos de sufrimiento.

Pero el Adviento, como tiempo de celebración del misterio cristiano, no se queda en la denuncia, sino que nos invita a vivir un segundo paso: el paso a la expectativa. Consiste en estar abierto a la venida de alguien que se nos ha anunciado como salvador (Mesías), dador de la felicidad soñada. En este sentido, refiriéndonos a la fraternidad universal, que nadie piense que las denuncias y las llamadas a la acción comprometida signifiquen una gran construcción, un organismo mundial, una táctica segura, que garantice la fraternidad. Ésta es mucho más que lo que podamos construir. El Adviento es expectativa y deseo del alguien, cuya presencia, acogida con fe y pobreza nos trae la fraternidad.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Jubilacions canòniques

Mn. Joaquim Rius

Des de la seva ordenació sacerdotal, l'any 1971, ha estat destinat en diverses parròquies de l'aleshores Arquebisbat de Barcelona i des de la creació de la Diòcesi de Sant Feliu ha estat vinculat a aquesta, primer a Vallirana i des del 2007 a la Parròquia dels Sants Just i Pastor, a Sant Just Desvern, on s'ha acollit a la jubilació canònica el passat 15 de novembre, en rebre el relleu com a rector de la mateixa per part de Mn. Xavier Sobrevia. Mn. Joaquim ha estat molt vinculat també a l'acció social i caritativa de l'Església, i un exemple és el seu període com a delegat episcopal per a Càritas Diocesana.

Agraïment a Mn. Joaquim Rius i acollida a Mn. Xavier Sobrevia

Mn. Lluís Portabella

Enguany ha celebrat els 60 anys d'ordenació sacerdotal. Ell mateix, en el vídeo «**Ser prevere ahir, avui i sempre**», donava raó del que li ha fet créixer com a prevere en aquestes dècades en què ha servit en diverses parròquies del territori de l'Arquebisbat de Barcelona i també durant 10 anys en missió a Xile. Des del naixement de la Diòcesi de Sant Feliu ha acompanyat la comunitat cristiana de Sant Cosme i Sant Damià, al Prat de Llobregat.

El passat 25 d'octubre es materialitzà la seva jubilació canònica i es va efectuar el relleu amb l'arribada del nou rector, Mn. Rafael Maroto.

Comiat de Mn. Lluís Portabella a Sant Cosme i Sant Damià

El SIJ aprofundeix la *Laudato Si'*

Després d'anar aprofundint al llarg del curs passat l'Exhortació postsinodal ***Cristus Vivit amb una sèrie de fitxes i articles***, en aquest nou curs des del Secretariat Interdiocesà de Joventut s'han plantejat publicar una sèrie d'articles mensuals, inspirats en la riquesa de les reflexions de la *Laudato Si'* del papa Francesc, amb

l'objectiu d'ajudar a comprendre millor el seu missatge, destacant els principals continguts i proporcionant pistes que permetin aterrar-los a la realitat concreta de casa nostra. El primer article publicat es titula «**Cridats a un canvi de rumb: la conversió ecològica**», escrit per Sergi Gordo Rodríguez, bisbe auxiliar de Barcelona i president del SIJ.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Confieu en el Senyor i esforceu-vos per entrar en els seus plans, acceptant que la seva salvació pot trobar-nos per camins diferents als que esperaríem» (28 d'agost).

@Pontifex: «La pandèmia actual està evidenciant la nostra interdependència: tots estem connectats, els uns amb els altres, tant en el bé com en el mal. Per tant, per sortir millors d'aquesta crisi hem de fer tots junts solidàriament» (3 de setembre).

@Pontifex: «Com a família humana tenim un mateix origen en Déu; habitem la mateixa casa comuna, el planeta jardí on Déu ens ha posat. Però quan oblidem tot això, el teixit social es debilita i el medi ambient es deteriora» (3 de setembre).

@Pontifex: «El món és quelcom més que un problema per resoldre, és un misteri joïós que contemplem amb gaudiosa lloança» (7 de setembre).

Encén el teu compromís

La llum de les 24 h de Mans Unides: més que mai, un símbol d'esperança

Des del 2013, Mans Unides promou una iniciativa simbòlica per omplir de llum i esperança tot el món durant 24 h, a partir de les 20 h del 14 de novembre i fins a la mateixa hora del diumenge 15. Concentrat en aquest període especialment, es va realitzar aquesta iniciativa de sensibilització, penjant fotos a les xarxes socials, a través del web de Mans Unides, i amb actes d'encesa d'espelmes, allà on les condicions ho permetien.

A la Casa de l'Església es va realitzar, *in ante prima*, un acte inicial de la campanya, dijous 12 de novembre: l'eucaristia de les 8 h es va

celebrar tenint presents en la pregària tots els voluntaris i col·laboradors de Mans Unides difunts per la pandèmia i, en acabar la missa, es va realitzar una encesa d'espelmes, símbol del compromís dels presents per la fraternitat.

El dissabte 14 es va realitzar l'activitat a la Parròquia de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú, i en aquest cap de setmana i el proper desembre s'anirà allargant l'activitat de sensibilització en diverses parròquies de la diòcesi com ara Cubelles, Sitges, Sant Sadurní, Vilafranca, Canyelles, Castelldefels, Gelida i altres parròquies de Vilanova i la Geltrú.

L'equip de la Delegació de Mans Unides amb el bisbe Agustí

Cadena de Pregària per les Vocacions

Avui, 29, és un dels dies assignats al nostre bisbat per pregar especialment per les vocacions i mantenir així la cadena de pregària durant tot el mes de novembre a les diòcesis amb seu a Catalunya.

Tenim ben present les paraules de Jesús a l'Evangeli de Mateu «la collita és abundant però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi enviï més segadors», amb una referència clara a les vocacions sacerdotals, però hem d'emmarcar la vocació en un concepte més ampli de «cultura vocacional», és a dir, conscients que cobreix tota la gamma de possibilitats per a la realització concreta de la vida, i com a resposta a la crida de Déu, en l'alegria de l'amor i la plenitud del do d'un mateix a Déu i als altres. Com a creients, es tracta de trobar la manera concreta en què aquest descobriment es pot materialitzar en un estat de vida (matrimoni, ministeri ordenat, la vida consagrada, etc...), el servei a la comunitat parroquial, la professió, el compromís social, l'estil de vida, la gestió del temps i dels diners, etc...

Heus aquí una proposta per a tothom, per aprofundir i pregar en clau de cultura vocacional:

1. Tingues un mirada agraïda sobre la pròpia vida. Agraïx a Déu el do de la vida i el de la teva vocació. Renova el ser cridat i enviat.
2. Viu l'eucaristia del diumenge i el sagrament de la reconciliació com a motors de la teva vida cristiana i fidelitat a la crida de Déu.
3. Cuida, i si cal accentua, la vida de pregària i el testimoni de vida a la llum de la Paraula de Déu.
4. Disposa de temps per a ser acompanyat i acompanyar.

AGENDA

► **Recés d'Advent de preveres i diaques.** El proper dimarts, 1 de desembre, es realitzarà el primer recés telemàtic adreçat a tots els preveres i diaques de la diòcesi. Les circumstàncies de la pandèmia i les restriccions sanitàries establertes per al seu control motiven l'enfocament d'aquesta convocatòria vers una trobada telemàtica. Hi haurà un espai per a la presentació de l'objectiu diocesà d'enguany i un moment de reflexió en temps d'Advent, guiat per fra Eduard Rey, provincial dels Caputxins de Catalunya i Balears i actual president de la URC.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Rm 10,9-18 / Sl 18 / Mt 4,18-22]. Sant Andreu, apòstol de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, vg. i mr.

DESEMBRE

1. ■ Dimarts [Is 11,1-10 / Sl 71 / Lc 10,21-24]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Champion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companys, màrtirs (jesuïtes); santa Natàlia, màrtir, esposa de sant Adrià.

2. ■ Dimecres [Is 25,6-10a / Sl 22 / Mt 15,29-37]. Sant Silvà, bisbe; beata Maria Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.

3. □ Dijous [Is 26,1-6 / Sl 117 / Mt 7,21-24-27]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.; santa Magina, mr.

4. ■ Divendres [Is 29,17-34 / Sl 26 / Mt 9,27-31]. Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prev. de la Laura de Sant Sabas i dr. de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificers, i tam-

bé dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, card.

5. ■ Dissabte [Is 30,19-21.23-26 / Sl 146 / Mt 9,35-10,1.6-8]. Sant Dalmau o Dalmai (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. VI), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem.

6. ■ Diumenge vinent, II d'Advent (lit. hores: 2a setm.) [Is 40,1-5.9-11 / Sl 84 / 2Pe 3,8-14 / Mt 1,1-8]. Sant Nicolau de Bari, bisbe; sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Carme Sallés (Vic, 1848 - Madrid, 1911), fund. Concepcionistes Missioneres de l'Ensenyament (RCM).

Diumenge I d'Advent (B)

COMENTARI

Advent, una nova crida de Déu

Comencem un nou any litúrgic, és a dir, una nova ocasió d'aprofundir en la nostra fe i de viure-la més intensament. És un moment especial, un moment de gràcia. Per això l'Evangeli ens crida a la vigilància, a no despistar-nos, a no deixar-nos endur per la rutina. Comença un moment nou: *Estigueu atents, vetlleu. No sabeu quan vindrà el temps decisiu.* El moment decisiu és la vinguda final de Crist però també podríem traduir «no sabeu quan és el moment». I el moment és ara, en començar un nou any litúrgic. Per això no hem de dormir, hem de *vetllar* (ho diu per quatre vegades), hem d'estar atents a aquest moment tan important. Perquè el Senyor ens concedeix preparar-nos intensament per a viure una nova experiència del seu amor.

La primera lectura ens recorda que ens hem apartat de Déu: *Hem pecat i ens hem rebel·lat sempre contra vós... les nostres culpes se'ns emporten com el vent.* Som pecadors sí, però Déu ens estima: *Vós sou el nostre pare... el vostre nom és El-nostre-redemptor. No s'ha sentit ni s'ha vist mai un Déu fora de vós, que salvés els qui esperen en ell.* Advent és preparació per a l'arribada del nostre Salvador. Per això la súplica d'aquest Advent: *Oh, si esquinçessiu el cel i baixéssiu.* Allò que era un desig per a Isaïes és una realitat per a nosaltres. El Salvador ha baixat del cel, ja s'ha encarnat en la nostra terra.

Pau diu als cristians de Corint: *Viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor.* Serà la manifestació final. *Ell, ara, us mantindrà ferm fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor sigueu trobats irrepressibles. Ell us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist.* Advent és el temps de sentir-nos estimats per Déu, el moment de viure irreprotxables, sabent que el Senyor vindrà a nosaltres especialment en aquest Advent. No repetim res; cada Advent és nou, és una nova experiència de Déu en la nostra vida. No visquem despistats, no dormim; adonem-nos que ara és el «moment». Visquem *irrepressibles i en comunió amb Jesucrist.* Acollim, amb renovada il·lusió, aquesta nova crida de Déu.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 63,16b-17.19b;64,2b-7)

Vós, Senyor, sou el nostre pare, el vostre nom és, des de sempre, El-nostre-redemptor. Senyor, per què deixeu que ens desviem dels vostres camins, que els nostres cors s'obstinin a no creure en vós? Reconcilieu-vos amb nosaltres per amor dels vostres servents, per amor de les tribus que heu pres per heretat. Oh, si esquinçéssiu el cel i baixéssiu, si davant vostre es fonguessin les muntanyes! Cap orella no ha sentit ni cap ull no ha vist mai un Déu, fora de vós, que salvés els qui esperen en ell. Vós veníeu a trobar els qui feien el bé i es recordaven dels vostres camins. Però ara us heu disgustat amb nosaltres, que hem pecat i ens hem rebel·lat sempre contra vós. Tots som semblants a persones impures, cap de les nostres bones obres no és més que la roba tacada d'impureses. Ens marcim tots nosaltres com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent. No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vós en desvetllar-se, perquè ens heu amagat la vostra mirada i ens abandoneu a les nostres culpes. Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila, i vós, el terrisser; tots som obra de les vostres mans.

▶ Salm responsorial (79)

R. *Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats.*

Pastor d'Israel, escolteu-nos. / Vós que teniu querubins per carrossa, / desvetlleu el vostre poder, / veniu a salvar-nos. R.

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposi sobre l'home que serà el vostre braç dret, / el fill de l'home a qui vós doneu la força. / No ens apartarem mai més de vós; / guardeu-nos vós la vida perquè invoquem el vostre nom. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,3-9)

Germans, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor. Sempre beneixo Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell: de tot do de paraula i de coneixement. El testimoniatge que doneu de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres que no us manca cap mena de do, mentre viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor. Ell també us mantindrà ferm fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irrepressibles. Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 13,33-37)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Estigueu atents, vetlleu. No sabeu quan vindrà el temps decisiu. L'home que se'n va a terres llunyanes, sortint de casa deixa els seus criats responsables de les tasques que confia a cadascun, i al porter li recomana que vetlli. Igual heu de vetllar vosaltres, perquè no sabeu quan tornarà l'amo de casa; no sabeu si vindrà al vespre, a mitjanit, al cant del gall, a la matinalda. El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint. I això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 63,16b-17.19b;64,2b-7)

Tú, Señor, eres nuestro padre, tu nombre desde siempre es «nuestro Libertador». ¿Por qué nos extravías, Señor, de tus caminos, y endureces nuestro corazón para que no te tema? Vuélvete, por amor a tus siervos y a las tribus de tu heredad. ¡Ojalá rasgases el cielo y descendieses! En tu presencia se estremecerían las montañas. «Descendiste, y las montañas se estremecieron». Jamás se oyó ni se escuchó, ni ojo vio un Dios, fuera de ti, que hiciera tanto por quien espera en él. Sales al encuentro de quien practica con alegría la justicia y, andando en tus caminos, se acuerda de ti. He aquí que tú estabas airado y nosotros hemos pecado. Pero en los caminos de antiguo seremos salvados. Todos éramos impuros, nuestra justicia era un vestido manchado; todos nos marchitábamos como hojas, nuestras culpas nos arrebatábamos como el viento. Nadie invocaba tu nombre, nadie salía del letargo para adherirse a ti; pues nos ocultabas tu rostro y nos entregabas al poder de nuestra culpa. Y, sin embargo, Señor, tú eres nuestro padre, nosotros la arcilla y tú nuestro alfarero: todos somos obra de tu mano.

▶ Salmo responsorial (79)

R. *Oh, Dios, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve.*

Pastor de Israel, escucha; / tú que te sientas sobre querubines, resplandece; / despierta tu poder y ven a salvarnos. R.

Dios del universo, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña. / Cuida la cepa que tu diestra plantó / y al hijo del hombre que tú has fortalecido. R.

Que tu mano proteja a tu escogido, / al hombre que tú fortaleciste. / No nos alejaremos de ti: / danos vida, para que invoquemos tu nombre. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 1,3-9)

Hermanos: A vosotros, gracia y paz de parte de Dios nuestro Padre y del Señor Jesucristo. Doy gracias a mi Dios continuamente por vosotros, por la gracia de Dios que se os ha dado en Cristo Jesús; pues en él habéis sido enriquecidos en todo: en toda palabra y en toda ciencia; porque en vosotros se ha probado el testimonio de Cristo, de modo que no carecéis de ningún don gratuito, mientras aguardáis la manifestación de nuestro Señor Jesucristo. Él os mantendrá firmes hasta el final, para que seáis irrepressibles el día de nuestro Señor Jesucristo. Fiel es Dios, el cual os llamó a la comunión con su Hijo, Jesucristo nuestro Señor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 13,33-37)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Estad atentos, vigilad: pues no sabéis cuándo es el momento. Es igual que un hombre que se fue de viaje, y dejó su casa y dio a cada uno de sus criados su tarea, encargando al portero que velara. Velad, entonces, pues no sabéis cuándo vendrá el señor de la casa, si al atardecer, o a medianoche, o al canto del gallo, o al amanecer: no sea que venga inesperadamente y os encuentre dormidos.

Lo que os digo a vosotros, lo digo a todos: ¡Velad!».